mitte lahti ei osta egga ka assemiku ei murretse, waid nende keigide häbbiks issi lähhäb. Ja wata, liist sai tõmmatud ja meite kürakal olli esstmene nummer. Ilma, et se tedda üks silmapil olleks ehmatanud ehk kurwastanud, tõstis ta omma numbri pabberi kõrgesse ülles ja hüdis sure heälega: „Hädda sulle Pariši lin, nüüd on so wiimne tunnike lönud!" Keik ümberseisjad hakkasid kangeste naerma ja lisutajad saatsid tedda koeo taggasi, omma waguša töö jure.

Sealsammas maal, ühhes teises liinas, said selleşamma asja tarwis noored mehhed kokko aetud, et liisku piddid wõtma; agga üks suur jaggu neist püüdis ennast iggapiddi nipalju kui ial wõimalik, ühhe ja teise wiggade läbbi wäetenistuse eest kõrwal hoida. Üks tunnistas eñnast teiste seltsist kurt ollewad, ja köik küsstimised ja åhwardamised, heaga pallumised ja nõuandmised jäid ilma wastuseta, kurt ei kuulnud mitte ühte ainust sõnna. Tasşakeste, ilma kellegi tähhelpannemata, tõusis üks kohtu herra laua äreşt ülles ja jäi selle kurdi selja tahha seisma, ütteldes: „Agga häbbene ennast ommeti, so pükşid on eest lahti!" Ehmatates kargas mees käppuga nõbide järrel, agga se olli ilma asjata — ta pükşid ollid ausaste kinni. Nüüd olli agga ka temma kawwalus otsa, ja et se kurdi tõbbi eddespiddi tedda ennam ei waewaks, märiti tedda nattuke kasse plaastriga ja sadeti ilma liisku wõtmata wäetenistusse. — Wat sul pirrakas!

Kaks naabert.

Perremehhe Mihklel olli üks kaewu õue peal, kust agga temma naaber Mart ka omma tarwis wet sai. Ühhel päewal ütles Mihkel Mardile: „Kule naaber, minnu kaewu peab ümbertehtud sama ja et sa nüüd jubba peale 30 aastad siit ka ommale wet wõttad, pead sa selle tarbeks metsast üks koorm şamlaid toma, mis kiwwide ümber pannemiseks tarwis läh-